

Sygn. akt I ACa 232/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Przemysław Kurzawa

Sędziowie: SA Katarzyna Polańska - Farion

SO (del.) Grzegorz Tyliński (spr.)

Protokolant: referent stażysta Weronika Trojańska

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w Ł.

przeciwko M. Szpitalowi (...) Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 24 października 2014 r., sygn. akt II C 637/14

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie 1. (pierwszym) w ten sposób, że oddala powództwo,

b) w punkcie 2. (drugim) w ten sposób, że zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz M. Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz M. Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

III. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie kwotę 8.134 (osiem tysięcy sto trzydzieści cztery) zł tytułem nieuiszczonej przez pozwanego opłaty od apelacji.

Katarzyna Polańska - Farion Przemysław Kurzawa Grzegorz Tyliński

sygn. akt ***I ACa 232/15***

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna w Ł. wnosił o zasądzenie od pozwanego M. Szpitala (...) w W. kwotę 162 675,77 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Nakazem zapłaty z dnia 31 marca 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi uwzględnił zgłoszone powództwo.

We wniesionym sprzeciwie pozwany M. Szpital (...) w W. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej wnosił o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 24 października 2014 roku Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zasądził od pozwanego M. Szpitala (...) w W. kwotę 162 675,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania w kwocie 11 751 zł. Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

(...) spółka akcyjna w Ł. ze spółką (...) Spółkę z o. o. w W. łączyła zawarta w dniu 6 grudnia 2012 roku umowa o współpracy w zakresie zarządzania płynnością. Zgodnie z tą umową spółka (...) poręczała istniejące i niewymagalne oraz przyszłe zobowiązania zakładów opieki zdrowotnej. W przypadku niespłacenia poręczonego zobowiązania przez taki zakład w terminie wymagalności spółka (...) zobowiązywała się spłacić zobowiązania zakładu powiększone o należne odsetki naliczone od daty wymagalności tych zobowiązań do dnia zapłaty w terminie 90 dni od otrzymania zawiadomienia, zaś w zakresie spłaconego zobowiązania spółka stawała się wierzycielem zakładu opieki zdrowotnej z prawem do naliczania dalszych odsetek za opóźnienie. M. Szpital (...) nie uregulował swoich zobowiązań względem dostawcy spółki (...), w związku z czym zobowiązania te regulowała spółka (...). I tak w dniu 27 maja 2013 roku spółka (...) zapłaciła na rzecz spółki (...) łączną kwotę 8 640 zł (wynikającą wystawionych w ciężar M. Szpitala (...) faktur o numerach (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)) wzywając następnie M. Szpital (...) do zapłaty tej kwoty. Płatność jednak nie nastąpiła. Wysokość odsetek ustawowych obliczonych na dzień 11 marca 2014 roku wyniosła 1 178,59 zł. W dalszej kolejności w dniu 26 lipca 2013 roku spółka (...) zapłaciła na rzecz spółki (...) łączną kwotę 10 476 zł (wynikającą wystawionych w ciężar M. Szpitala (...) faktur o numerach (...)). Także w tym przypadku doszło do wezwania M. Szpital (...) do zapłaty tej kwoty na rzecz Spółki (...). Płatność jednak również nie nastąpiła, a wysokość odsetek ustawowych obliczonych na dzień 11 marca 2014 roku wyniosła 1 189,39 zł. Trzecia taka płatność nastąpiła w dniu 28 sierpnia 2013 r. obejmowała ona kwotę 10 746 zł i wynikała z wystawionych przez S. Polska w ciężar M. Szpitala (...) faktur o numerach (...). Odsetki ustawowe wyliczone na dzień 11 marca 2014 r. wyniosły w przypadku kwot wskazanych w tych fakturach 1 143,51 zł. Kolejna czwarta płatność została przez Spółkę (...) na rzecz M. Szpitala (...) dokonana w dniu 26 września 2013 r. – na kwotę 10 648,80 zł i wynikała z faktur (...). Także w tym przypadku Szpital został powiadomiony o zapłacie i wezwany do zwrotu należności, płatność taka jednak nie nastąpiła. W tym przypadku odsetki wyliczone na dzień 11 marca 2014 r. wyniosły 1 000,35 zł. Następną płatność należnych spółce (...) należności względem Szpitala nastąpiła przez poręczyciela tych należności spółkę (...) w dniu 28 października 2014 r. i obejmowała należności na łączną kwotę 13 969,80 zł wynikające z faktur (...). Odsetki ustawowe od tej kwoty wyliczone na dzień 11 marca 2014 r. wyniosły 731,17 zł. Także w tym przypadku Szpital został poinformowany o spełnieniu świadczenia przez poręczyciela i wezwany do zapłaty, która jednak nie nastąpiła. Piąta płatność dokonana przez Spółkę (...) na rzecz (...) miała miejsce w dniu 25 listopada 2013 r., obejmowała kwotę 40 138,80 zł. Również w tym przypadku – pomimo poinformowania Szpitala o spełnieniu świadczenia przez poręczyciela i wezwania do zapłaty – płatność ze strony Szpitala na rzecz Spółki (...) nie nastąpiła. Odsetki ustawowe od tej kwoty wyliczone na dzień 11 marca 2014 r. wyniosły 2 834,94 zł

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy ustalił, iż Spółka (...) zawarła w dniu 10 czerwca 2013 r. umowę o współpracy z B. G. oraz A. M., prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą (...) spółka cywilna. Przedmiotem tej umowy było m. in. poręczenie przez powódkę istniejących i niewymagalnych, jak również przyszłych zobowiązań zakładów opieki zdrowotnej wymienionych w załączniku (w tym pozwanego Szpitala) do górnej granicy określonej na kwotę 60 000 zł. Spółka – jako poręczyciel - zobowiązywała się do spłacenia poręczonych zobowiązań w terminie 14 dni od zawiadomienia doręczonego w terminie 14 dni od zakończenia miesiąca, w którym przypadał obowiązek zapłaty zobowiązania przez pozwanego. Mając na uwadze, iż M. Szpital (...) nie regulował swoich zobowiązań także wobec tej spółki, dwukrotnie doszło do uregulowania tych zobowiązań przez Spółkę (...) – w dniu 21 sierpnia 2013 r. doszło do

uiszczenia na rachunek dostawcy kwoty 47 488 zł (obejmującej należności wynikające z faktur VAT o numerach (...)); odsetki ustawowe od tej kwoty wyliczone na dzień 11 marca 2014 r. wyniosły 4 292,82 zł a w dniu 22 października 2013 r. doszło do zapłaty przez Spółkę (...) kwoty 11 651,42 zł jako należności wynikającej z faktury (...), w tym przypadku odsetki wyliczone na dzień 11 marca 2014 r. wyniosły 842,60 zł. W obu przypadkach Spółka (...) informowała Szpital o spłacie, wzywając go do uregulowania należności na swoją rzecz. Płatności takie jednak nie nastąpiły.

Jak ustalił Sąd I instancji suma kwot uiszczonych przez Spółkę (...) względem wierzycieli M. Szpitala (...) wyniosła 149 462,40 zł, zaś kwota skapitalizowanych odsetek ustawowych za okres do dnia 11 marca 2014 r. – 13 213,37 zł,

W tak ustalonych okolicznościach faktycznych Sąd Okręgowy uznał w istocie zgłoszone powództwo za uzasadnione, koncentrując się przede wszystkim jednak na niezasadności zarzutów podniesionych w toku postępowania przez pozwanego Szpital. I tak za niezasadny Sąd I instancji uznał zarzut pozorności umów o współpracę zawieranych przez Spółkę (...). W tym zakresie wskazując na treść art. 83 Kodeksu cywilnego zwrócono uwagę, iż treść zawieranych przez powodową Spółkę umów oraz dokonywane w ich następstwie czynności faktyczne w postaci spłaty zadłużenia pozwanego po upływie terminu wymagalności prowadzą do wniosku, iż celem stron było zawarcie umów poręczenia, których istotą jest spełnienie przez poręczyciela świadczenia na wypadek, gdyby nie zostało ono spełnione przez dłużnika. Charakteru tej umowy nie zmienia ustalenie przez strony określonej prowizji, co mieści się w swobodzie umów. Umowa taka nie miała także charakteru przelewu wierzytelności – skoro zapłata następowała po niewykonaniu zobowiązania przez pozwanego i po wezwaniu do wykonania zobowiązania wynikającego z umowy poręczenia. W odróżnieniu bowiem od umowy poręczenia, której celem jest zagwarantowanie wierzycielowi zaspokojenia jego wierzytelności przez poręczyciela w sytuacji, gdyby dłużnik nie wykonał swojego zobowiązania, umowa przelewu wierzytelności polega na przeniesieniu wierzytelności na rzecz osoby trzeciej niezależnie od woli dłużnika. Tym samym – jak wskazał to Sąd Okręgowy – inny jest cel umowy przelewu oraz umowy poręczenia. Dodatkowo zwrócono uwagę, iż w przypadku umowy poręczenia dochodzi do – określonej w art. 518 § 1 Kodeksu cywilnego surogacji ustawowej, polegającej na tym, iż osoba trzecia spłacając wierzyciela nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty i w tym zakresie wstępuje w prawa zabezpieczonego wierzyciela, zaś celem tego uregulowania jest zabezpieczenie interesów osoby trzeciej, której w przeciwnym razie służyłyby jedynie roszczenia z treści stosunku, na podstawie którego świadczyła lub z bezpodstawnego wzbogacenia. W dalszej kolejności Sąd I instancji zwrócił także uwagę na nieuzasadniony zarzut braku oznaczenia górnej granicy odpowiedzialności, a tym samym naruszenia art. 878 § 1 k. c. W tym zakresie odwołano się do poczynionych ustaleń faktycznych, zgodnie z którymi umowa ze spółką (...) ograniczona była kwotowo do kwoty 30 450 630,38 zł, zaś ze spółką (...) – 60 000 zł. Sąd Okręgowy ocenił także zarzut naruszenia art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej. Wskazując w tym zakresie na orzecznictwo sądów powszechnych Sąd ten wskazał, iż w uregulowaniu tym chodzi o takie czynności prawne, których istotą samą w sobie jest zmiana wierzyciela, co jak należy wnioskować w ocenie Sądu Okręgowego nie zachodziło w realiach niniejszej sprawy. W takiej sytuacji Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo w całości, o kosztach postępowania orzekając zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Apelację od tego wyroku z dnia 24 października 2014 r. wniósł pozwany M. Szpital (...) w W., zaskarżając ten wyrok w całości. Rozstrzygnięciu apelujący zarzucił: 1) naruszenie prawa materialnego – to jest art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 217 ze zm.) poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że umowy poręczenia zawarte przez powódkę z wierzycielami pozwanego nie stanowią czynności prawnej mającej na celu zmianę wierzyciela i w konsekwencji uwzględnienie żądań strony powodowej; 2) naruszenie prawa materialnego – art. 54 ust. 6 ustawy o działalności leczniczej poprzez jego niezastosowanie w stosunku do umów poręczenia zawartych przez powódkę z wierzycielami pozwanego i w konsekwencji uwzględnienie żądań powódki; 3) naruszenia prawa materialnego – art. 58 Kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie w stosunku do umów poręczenia zawartych przez powódkę z wierzycielami pozwanego jako umów zawartych w celu obejścia zakazu zawartego w art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej i w konsekwencji uwzględnienie żądań powódki. Podnosząc powyższe zarzuty M. Szpital (...) w W. wniósł o zmianę wyroku w całości i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w I i II instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego M. Szpitala (...) winna być uznana za zasadną, zaś podniesione w niej zarzuty za trafne.

W pierwszej kolejności ocenić należy zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 54 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 5 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t. jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 618 ze zm.). Stosownie bowiem do art. 54 ust. 6 tej ustawy czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący; podmiot tworzący wydaje zgodę albo odmawia jej wydania, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia ciągłości udzielania świadczeń zdrowotnych oraz w oparciu o analizę sytuacji finansowej i wynik finansowy samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej za rok poprzedni; zgodę wydaje się po zasięgnięciu opinii kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Zgodnie zaś z ust. 6 tego artykułu czynność prawna dokonana z naruszeniem ust. 2 - 5 jest nieważna. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie sposób poprzestać na językowej wykładni powyższych uregulowań bez dokonania wszechstronnej analizy celu wprowadzenia powyższej regulacji przez prawodawcę do obrotu prawnego. Taka analiza musi prowadzić do wniosku, iż intencją prawodawcy było objęcie hipotezą art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej relatywnie szerokiej grupy czynności prawnych, które prowadzić mogą – choćby na swoim finalnym etapie – do dokonania zmiany w osobie wierzyciela. Brak jest zatem podstaw, aby z zakresu tych czynności automatycznie wyłączyć umowę poręczenia. Zwrócić również należy uwagę, iż uregulowanie zawarte w art. 54 ust. 5 ma niewątpliwie na celu ochronę zakładów opieki zdrowotnej przed uczestnictwem w komercyjnym obrocie gospodarczym, prowadząc do wyeliminowania sytuacji, w których wskutek dokonania czynności prawnej pojawi się nowy wierzyciel takiego zakładu, uprawniony do dochodzenia należności od tego zakładu. Niewątpliwą intencją prawodawcy było wyeliminowanie znanego z praktyki obrotu gospodarczego handlu tzw. wierzytelnościami szpitalnymi. Zmiana wierzyciela, o której mowa w art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej następuje nie tylko w wyniku zawarcia umowy przelewu wierzytelności, a może być ona również wynikiem skutków, jakie ustawa wiąże z określonym zachowaniem osoby trzeciej. Do takiej zmiany wierzyciela może dojść zatem również w przypadku wstąpienia osoby trzeciej w prawa zaspokojonego wierzyciela.

Dodatkowo nie sposób abstrahować od okoliczności faktycznych niniejszej sprawy – prawidłowo ustalonych przez Sąd Okręgowy. W tym zakresie z jednej strony zwrócić należy uwagę, na pewien specyficzny kontekst zawierania przez spółkę (...) umów o współpracę. Mając na względzie, iż umowa poręczenia wzmacnia sytuację dłużnika i w zwykłych relacjach (np. przy dokonywaniu czynności bankowych) to dłużnik poszukuje i ostatecznie przedstawia wierzycielowi poręczyciela, zauważyć należy, iż w realiach sprawy niniejszej sytuacja przedstawiała się w sposób odwrotny – to wierzyciel, już po zawarciu umowy z pozwanym zakładem opieki zdrowotnej, poszukiwał poręczyciela. Zwrócić ponadto należy uwagę, iż powodowa spółka (...) jest w istocie podmiotem, którego działalność gospodarcza w stopniu znacznym koncentruje się na oferowaniu kontrahentom zakładów opieki zdrowotnej możliwości zawarcia umowy poręczenia, przy czym oferta taka dotyczy wielu wierzycieli, a następnie – w zamian za określoną w umowie prowizję – spełnia świadczenia obciążające zakład opieki zdrowotnej, wstępując tym samym w prawa zaspokojonego wierzyciela. Tego rodzaju relacja stwarza domniemanie faktyczne, iż poręczenie miało w istocie na celu dokonanie przejścia wierzytelności na Spółkę (...). Istotne znaczenie przy ocenie zamierzonego przez strony celu umowy o współpracę mają także ocena, czy w konkretnych okolicznościach faktycznych związanych z jej dokonaniem, może być ona wykorzystana dla osiągnięcia skutku w postaci zmiany wierzyciela z osoby, która jest bezpośrednim wierzycielem samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na podmiot trudniący się profesjonalnie obrotem takim wierzytelnościami, wyspecjalizowany w przymusowym ich egzekwowaniu. Niewątpliwie taka właśnie sytuacja ma miejsce w analizowanym przypadku. W takiej sytuacji postanowienia umów o zarządzanie płynnością zawartych w dniu 7 grudnia 2012 r. ze spółką (...) oraz o współpracy w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania poręczeń z dnia 10 czerwca 2013 r. z B. G. i A. M. winny być uznane jako umowy mające na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Tym samym Sąd Apelacyjny w pełni podziela poglądy wyrażane współcześnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Zwrócić w tym zakresie należy uwagę na stanowisko zaprezentowane w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2015 r. (sygn. akt I CSK 110/14), zgodnie z którym Art. 54 ust. 5 u.d.l.

nie zawiera katalogu czynności prawnych ograniczonego wyłącznie do czynności, których koniecznym elementem konstrukcyjnym jest wywołanie zmiany podmiotu uprawnionego (wierzyciela); przepis ten wskazuje ogólnie na czynności prawne z punktu widzenia ich jurydycznego celu, przewidywanego przez strony czynności, niezależnie od samych etapów jego osiągnięcia. Bez znaczenia jest sama dogmatycznie - prawna konstrukcja tych czynności i typowa dla nich funkcja prawna. Ustawodawca zmierzał bowiem do wyeliminowania takiej sytuacji, w której w wyniku dokonania określonej czynności prawnej (niekoniecznie tylko między wierzycielem z.o.z. i osobą trzecią) pojawi się nowy wierzyciel z.o.z., dochodzący należności wynikającej z pierwotnie zawartej umowy. Zmiana wierzyciela następuje nie tylko w następstwie zawarcia umowy przelewu wierzytelności; może ona być również ustawowym skutkiem określonych zachowań osoby trzeciej (art. 518 § 1 k.c.). Nie sposób zatem wykluczyć, iż umowa poręczenia może mieć na celu zmianę wierzyciela pomimo, że jej zawarcie nie wywołuje bezpośrednio takiego skutku. Tożsame stanowisko Sąd Najwyższy prezentował także w innych orzeczeniach – w wyrokach z dnia 9 stycznia 2015 r. (sygn. akt V CSK 111/14) oraz z dnia 15 maja 2015 r. (sygn. akt V CSK 400/14). Z kolei w wyroku z dnia 24 kwietnia 2015 r. (sygn. akt II CSK 546/14) Sąd Najwyższy zajął w istocie zbliżone stanowisko wskazując, iż Czynnością prawną mającą na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w rozumieniu art. 53 ust. 6 u.z.o.z. i art. 54 ust. 5 ustawy z 2011 r. o działalności leczniczej jest również umowa o świadczenie przez osobę trzecią (art. 391 k.c.) w postaci quasi-poręczenia. Ten pogląd Sąd Apelacyjny w tym składzie co do zasady również podziela.

Rozważania te prowadzą do wniosku, iż – zgodnie z art. 54 ust. 5 – dla zawarcia powyższych umów z dnia 7 grudnia 2012 r. oraz 10 czerwca 2013 r. konieczne było wyrażenie zgody przez podmiot tworzący M. Szpital (...) w W. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej, którym jest Minister Transportu i Gospodarki Morskiej. Mając na względzie, iż taka zgoda nie została wyrażona, zgodnie z art. 54 ust. 6 ustawy o działalności leczniczej, umowy takie winny być uznane za nieważne. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego – art. 64 ust. 5 oraz 54 ust. 6 ustawy o działalności leczniczej są zasadne, a tym samym zgłoszone przez Spółkę (...) powództwo, jako wywodzone z nieważnych umów nie może być uwzględnione. W takiej sytuacji ocena kolejnego podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 58 § 1 Kodeksu cywilnego – w istocie zbieżnego z zarzutem naruszenia art. 54 ust. 6 ustawy o działalności leczniczej, staje się bezprzedmiotowa.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść art. 386 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, w myśl którego w razie uwzględnienia apelacji sąd drugiej instancji zmienia zaskarżony wyrok i orzeka co do istoty sprawy, należało zmienić zaskarżony wyrok i powództwo oddalić, jak również zmienić zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za pierwszą instancję, obciążając obowiązkiem ich zwrotu powoda. Na koszty postępowania złożyły się koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) oraz poniesione koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 99 oraz 391 § 1 k. p. c. oraz § 6 ust. 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych... Jednocześnie na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) nakazano pobrać od Spółki (...) nie uiszczoną przez pozwanego zwolnionego w tym zakresie od kosztów sądowych opłatę od apelacji w kwocie 8 134 zł.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.

Katarzyna Polańska – Farion Przemysław Kurzawa Grzegorz Tyliński